

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 191/2017
14.03.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног, адвоката Ружице Филиповић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 173/16 од 21.07.2016. године и Вишег суда у Врању Кж 433/16 од 08.12.2016. године, у седници већа одржаној 14.03.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 173/16 од 21.07.2016. године и Вишег суда у Врању Кж 433/16 од 08.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 173/16 од 21.07.2016. године окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу, од 100.000,00 динара коју је дужан платити у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, а у противном ће новчана казна бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора с тим да иста не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка, судског паушала, као у изреци пресуде, те да оштећеном ББ накнади износ од 27.000,00 динара, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, те је оштећени ББ упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж 433/16 од 08.12.2016. године делмичним усвајањем жалбе пуномоћника оштећеног ББ преиначена је пресуда Основног суда у Врању К 173/16 од 21.07.2016. године, у делу одлуке о трошковима, тако што је окривљени АА обавезан да оштећеном ББ на име награде и нужних издатака пуномоћника плати износ од 30.750,00 динара, у року

од 15 дана, по правноснажности пресуде, док се жалба браниоца окривљеног АА одбија као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђује.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Ружица Филиповић, поднела је захтев за заштиту законитости због: „повреде члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 36. став 1. Устава Републике Србије“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Надаље, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, је прописано због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ружице Филиповић, се нумерички указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да је: „у изреци оспорене пресуде, првостепени суд другачије описао предметни догађај у односу на опис који је дат у диспозитиву оптужног предлога, чиме се потврђује да је на штету окривљеног првостепеном пресудом повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, тиме што је повређен објективни идентитет оптужног предлога и оспорене првостепене пресуде, што је супротно опису предметног догађаја из оптужног предлога“.

Одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, као разлог за подношење овог ванредног правног лека предвиђена је повреда одредбе члана 483. став 2. тачка 1) ЗКП којом је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, осим ако је, с`обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Наиме, поднетим захтевом се нумерички указује на дозвољен законски разлог за подношење захтева одредбу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али се датим, напред наведеним, образложењем указује на друге разлоге, али пре свега на чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама, као и противречности у списима предмета.

На даље, у поднетом захтеву се наводи: да је оштећени ББ иницирао физички сукоб са окривљеним АА који је поступао у стању нужне одбране неопходно потребне да би од себе одбио истовремени противправни напад; да суд није правилно оценио исказе сведока ВВ и ГГ; да је оштећени ББ пристрасно сведочио, да је суд приликом оцене изведених доказа применио двоструке критеријуме ... чиме се указује искључиво на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, одредбу члана 440. ЗКП.

Како повреда наведене одредбе члана 440. ЗКП, није предвиђена као законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, то је поднети захтев одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић